

LA CONTRA

Paula Pedrero

“Estem vivint un moment d'explosió artística a les Terres de l'Ebre”

ORIOI FUSTER CABRERA (AMPOSTA, 1989)

Jove artista. Ahir va estrenar el recorregut sonor i textual *Una gestió diferent del dolor* al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC).

L'exposició s'havia de presentar al juny, però es va cancel·lar per la visita del rei Felip VI al MNAC.

Vostè va decidir escriure-li una carta de protesta reclamant-li 100 euros. Per què?

Ho vaig fer per dignitat. La monarquia és una realitat institucional que molts cops obviem, no hi pensem massa, però de cop i volta t'impacta en plena cara.

De quina manera et va afectar?

El fet d'ajornar l'estrena em va xocar tant en el terreny personal (vaig perdre diners per viatjar fins a Barcelona des de l'estranger), com en el terreny simbòlic.

Com et defines a tu mateix?

Sóc escriptor i artista, i treballo en diferents llengües. Tinc la sensació que apporto coses a la societat i m'ho passo bé fent el que faig.

Un altre fet que també el definix i que ha volgut potenciar i donar a conèixer és l'autisme.

És difícil determinar on comença i acaba l'Oriol i on ho fa l'autista, i a la inversa. El fet de ser autista m'influeix plenament en la meua obra.

De quina manera?

La hipersensibilitat que vivim les persones autistes ens afecta en tots els sentits, ho vivim tot en una major intensitat. En el meu cas, a més, va acompanyat d'altres capacitats: soc superdotat. Crec que és important contribuir a la normalització d'esta realitat i ser conscients de la neurodiversitat.

Què considera que és el més important en la figura de l'artista?

Saber les implicacions de la decisió de ser artista: és al mateix temps un privilegi i una responsabilitat.

L'artista ofereix mirades d'una realitat, pot oferir les hegemòniques i majoritàries, o d'altres de més minoritàries.

En molts casos l'art també es converteix en una necessitat.

Jo utilitzo l'art com a mètode terapèutic canalitzador d'emocions. Si treballés unes vuit o nou hores al dia en una oficina seria un complet desgraciat, però crear em fa feliç.

Ivaquexuta és el seu nom artístic. D'on prové?

Va sorgir mig de broma mig seriosament. Les expressions sempre m'han fet gràcia i esta és molt típica del territori on visc. No busco crear una marca personal, tot al contrari. M'agrada el pseudònim perquè genera una distància interessant.

Què busques explicar en *Una gestió diferent del dolor*?

L'itinerari mostra fins a quin punt el que considerem normal està filtrat per violències sistèmiques: des de l'imperialisme, el colonialisme, el patriarcat, les diferències de classe...

I com reproduïm estes violències a escala individual.

Sí, i això és evitable. Per això faig esta proposta de rebel·lió personal sobre la reproducció de les violències que rebem.

I per què parla de dolor?

Com a autista, tinc una percepció del dolor diferent: emocional i físic. Podria tenir dislocats un parell de músculs i no notar-ho, i en canvi traduir-ho en ansietat. És per això que establixo este joc amb l'autisme, a la vegada que visibilitzo esta condició.

I ho fa a través del que anomena una "ecologia relacional", una confluència de llenguatges i relacions.

El joc és triple: jugo amb deu obres d'art clàssiques de la col·lecció del MNAC, referències de fragments de text extrets de llibres, i àudios més literaris i artístics escrits per a mi.

Quin és el seu modus operandi?

Treballo molt des d'una lògica comunitària, intento que els meus projectes incloguen i compten amb el major nombre de persones possible. Així, per exemple, els àudios dels textos són gravats per altres individus, la majoria dones de les Terres de l'Ebre.

A quin públic va dirigit?

La idea és que siga accessible a tothom, tampoc que siga senzill, mastegat, sinó que et permeta créixer i qüestionar coses, sortir de la zona de confort.

Per a totes les edats?

He tingut molt al cap el públic adolescent i he intentat aproximar-m'hi a través d'un llenguatge amb tocs *pop*: fragments de pel·lícules, sèries, músiques... M'encantaria que es poguessen organitzar sortides d'institut per apropar l'obra als adolescents.

Quina és la situació de l'art a les Terres de l'Ebre?

En general l'art està fotut a tot arreu: no és una cosa *productiva* en el sentit estricte i mai és prioritari; a Terres de l'Ebre, i a Catalunya, encara és més exagerat. A la vegada, però, crec que estem vivint un moment d'explosió artística a territori ebrenc, de molta creació i molt de retorn; i cal aprofitar-ho.

FOTOGRAFIA: GRETA AVALASEVICIUTE

“És difícil
determinar on
comença i acaba
l'Oriol i on ho fa
l'autista, i a la inversa.
El fet de ser autista
m'influeix plenament
en la meua obra”